

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 238/2015
04.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца М.В. из З., кога заступа пуномоћник З.Ћ., адвокат из З., против туженог Н.– Н.С. ДОО, Н.С., ради поништаја, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2819/2014 од 17.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2819/2014 од 17.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 483/12 од 05.02.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог бр. 20-2-12/6587 од 12.12.2012. године о отказу уговора о раду тужиоца бр. 10/2012-317 од 01.06.2012. године, са припадајућим анексима, те је тужени обавезан да тужиоца врати на рад у року од 8 дана под претњом принудног извршења. Одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место на којем је радио до доношења оспореног решења о отказу уговора о раду, односно на радно место које одговара његовој стручној спреми, знањима и радним способностима. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 141.000,00 динара. Одбијен је приговор туженог о месној ненадлежности суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2819/14 од 17.11.2014. године, жалба туженог је одбијена и потврђена наведена пресуда Основног суда у Зрењанину, у побијаном усвајајућем делу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Одговор на ревизију поднео је тужилац и предложио да се ревизија одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), а у вези са чланом 23. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да нема противречности између онога што се у разлозима пресуде наводи и садржине исправа, односно записника о исказима датим у спроведеном поступку и самих тих исправа и записника. Другостепени суд је ценио све жалбене наводе од одлучног значаја, па су неосновани и наводи ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., у вези члана 375. и 376. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је оспореним решењем о отказу уговора о раду престао радни однос због тога што је, како се наводи у образложењу решења, дана 19.09.2012. године извршио отуђење горива на бушећем постројењу Ц-емско на градилишту ИТС – 2, атар села Х., СО Ж., тако што је у приватно путничко возило марке ... из два канистера пресуо 20 литара евро дизела, чиме је учинио повреде радних обавеза из члана 71. став 1. тачка 2. и 7. Колективног уговора за Н. АД, Н.С. Критичном приликом 19.09.2012. године из возила тужиоца тужени није узео узорак горива, како би се након извршене анализе узорка горива из возила тужиоца и узорка из цистерне на градилишту утврдило да је реч о истом гориву. Тужилац је доставио доказе да на резервоару његовог аутомобила није постојала решетка, а стање горива у резервоару било је на резерви, због чега је тужилац предлагао да се фотографише командна табла у возилу, што није учињено. За дан 19.09.2012. године и 20.09.2012. године није утврђен мањак горива у цистерни.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да тужени није доказао своју тврдњу да је тужилац из резервоара цистерне источио 20 литара горива и сипао у свој приватни аутомобил, а у смислу члана 231. став 2. тачка 3. ЗПП, на туженом је био терет доказивања ове чињенице. Стога је правилан и закључак нижестепених судова да у конкретном случају нису били испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду и члана 71. став 1. тачка 2. и 7. Колективног уговора, да се тужиоцу откаже уговор о раду.

За своју одлуку о поништају решења о отказу уговора о раду, нижестепени судови су дали јасне и ваљане разлоге, које у свему прихвата и овај суд, а који се наводима ревизије ничим не доводе у сумњу, будући да се у ревизији оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, не може изјавити.

Врховни касациони суд није детаљно образлагао пресуду о одбијању ревизије као неосноване, будући да се образлагањем пресуде којом се ревизија одбија не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

Са изложеног, а на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**